

SKVĚLÁ STR

ESTER LEDECKÁ TRIUMFOVALA
NA SNOWBOARDU I NA LYŽÍCH!

LEDECKÁ TRIUMFOVALA NA SNOWBOARDU I NA LYŽÍCH

Ester Ledecká je na snowboardu jedinečná.

V sobotu 23. března jí bylo devětadvacet. O den dřív vyhrála v rakouském Saalbachu při finále Světového poháru superobří slalom. „Myslím, že se mi povedl docela dobrý dárek,“ smála se za cílem. „Něco takového jsem si přála,“ culila se Ester Ledecká.

Na prkně bez konkurence

Třetí letošní start na snowboardu, třetí vítězství. Ester Ledecká si po lednových vítězstvích v bulharském Pamporovu připsala další v německém Winterbergu. Ve finále paralelního slalomu porazila trojnásobná olympijská vítězka Sabine Schöffmannovou z Rakouska. Na prkně tak počet triumfů ve Světovém poháru zaokrouhlila na 24.

„Jsem ráda, že jsem jezdila takhle rychle, byl to moc hezký závod. Trať byla od organizátorů krásně připravená,“ zhodnotila česká reprezentantka a hvězda Dukly Liberec své vystoupení v nahrávce pro média.

Vítězství vyneslo trojnásobné olympijské šampionce v celkovém hodnocení elitního seriálu v paralelním slalomu konečnou třetí příčku, i když se zúčastnila jen tří z pěti závodů.

V celkovém pořadí obou paralelních disciplín jí patří třináctá příčka.

Prosolená víc než od moře

Začátek lyžařské sezony však nebyl bůhvíjaký. Nemoc, která se s ní vlekla už mnoho týdnů, jí komplikovala vstup do sezony. Všichni doufali, že po dlouhém léčení zraněné klíční kosti bude sezona 2023/24 návratem Ester Ledecké na lyžařské výsluní. Jenže v průběhu zimy to vypadalo všelijak. Objevovaly se i spekulace, jestli se jí to letos vůbec podaří.

Po nemoci a konečně bez antibiotik se vrátila do Světového poháru v polovině února sedmáctým místem ve sjezdu v Crans Montaně, přičemž ovládla druhý trénink. Ledecká se ve švýcarském středisku v elitním seriálu objevila poprvé od 27. ledna, kdy nedokončila sjezd v Cortině d'Ampezzo. O den později kvůli vleklé viróze nenastoupila do superobřího slalomu a odjela se léčit do Mnichova.

„Vypadá to, že se celkově zlepšuju,“ uvedla v reakci na vystoupení. „Pořád mám spoustu věcí, na kterých musím zapracovat. Jízda nebyla špatná, ale musím to ještě zanalyzovat

s týmem, abych věděla, co mám udělat příště líp.“

V oblíbené Crans Montaně si pak v super-G vyjela osmé místo, což v tu chvíli bylo nejlepší umístění v sezoně. „Závod byl fajn. Po dlouhé pauze je hodně důležité, že se postupně vracím do rytmu,“ hodnotila a chválila pořadatele za to, že důkladně posypali všechny úseky solí, aby trať neměkla. „Za celý víkend jsem prosolená víc než od moře.“

V předposledním dílu Světového poháru v norském Kvitfjellu se jely dva superobří slalomy. A výsledky byly vynikající. Ledecká obsadila čtvrté a třetí místo, a po více než dvou letech se v elitním seriálu vrátila na pódium. Kvůli počasí byla soutěž několikrát přerušena. „Chytila jsem tam pořádnou mlhu. V duchu jsem si říkala, že závod po mně zase přeruší,“ popisovala, ale jezdilo se dál. „Dnešek byl

těžký a dlouhý, myslela jsem, že ještě půjdu do posilky, ale nakonec budu ráda, když stihnu večeři," vtipkovala Ledecká.

„Netušila jsem, že budeme čekat tak dlouho. Na start jsem dorazila brzo, abych se podívala, jak pojedou první závodnice, a pak jsem tam kvůli husté mlze čekala skoro dvě hodiny. Snažila jsem se průběžně zahřívát a udržovat v tempu. Pořád jsem hopsala, poskakovala, dělala dřepy," zmiňovala, ale dlouhým čekáním se nenechala rozhodit.

Neporazitelný čas

A pak už přišla třešnička na narozeninovém dortu v Saalbachu. STR si připsala čtvrté vítězství ve Světovém poháru v kariéře. Se startovním číslem osm nastavila neporazitelný čas a už po dojezdu bylo jasné, že míří hodně

vysoce. „Jsem hlavně ráda, že už mám veškerou sílu zpátky. Že můžu jezdit tak, jak jsem zvyklá, a můžu předvést jízdu, jakou bych chtěla. Není to ale jen moje zásluha. Celý tým odvedl neskutečnou práci," pochvalovala si.

„Určitě je to škoda, že tohle je poslední zastávka Světového poháru. Byla jsem skoro dva měsíce nemocná, tak trvalo, než jsem se dostala do formy," vyprávěla o nelehké sezoně, během níž se vracela po roční pauze způsobené zlomeninou klíční kosti a dvěma operacemi, přičemž jí v první polovině zimy opakovaně brzdila nemoc.

Trochu zalitovala, že přichází období bez závodů, když je na tom tak dobře. „Končit se mi nechce. Na snowboardu jsem se začala rozjíždět dřív, teď i na lyžích. Trochu mě mrzí, že to trvalo tak dlouho. Ale je to tak, jak to je, je to sport. Jsem strašně ráda, že jsme se s tím

nakonec poprali," říkala ještě před závěrečným sjezdem, v němž skončila jedenáctá.

„Mám teprve pocit, že se zahřívám. Ale jsem určitě ráda. Hlavně za to, že jsem jela jízdu, jakou jsem chtěla jet. Neudělala jsem moc chyb. To, co jsem chtěla udělat, tak jsem udělala," přemítala při narozeninové rozlučce se zimou. Mimochodem výsledek byl nejlepším sjezdem sezony. Poslední závod neznamenal, že by mohla odpočívat. Potřebovala otestovat snowboard na příští sezonu a pak jí ještě čekal trénink na lyžích.

A jaký byl konečný účet Ester Ledecké ve Světovém poháru? V celkovém pořadí skončila třiadvacátá (374 bodů). Stejná příčka jí patří ve sjezdu (87) a v superobřím slalomu (287) vybojovala skvělou šestou pozici.

Text: Milan Novotný, foto: FIS Snowboard

VELMI DOBRÉ VYSVĚDČENÍ. ADAMCZYKOVÁ PŘIDALA DALŠÍ DVĚ PÓDIA

Nabitý březnový program, v němž absolvovala sedm závodů Světového poháru, má za sebou snowboardcrossařka Eva Adamczyková. Výsledek? Dvě stříbra a 5. místo v celkovém hodnocení elitního seriálu.

Hvězda armádního klubu Dukla mohla pomyslet ještě výše, jenže při zastávce ve španělské Sierra Nevadě ji ve druhém závodě (v prvním skončila druhá) rozhodčí po čtvrtfinále, v němž došlo k hromadnému pádu, diskvalifikovali. V pořadí tak byla klasifikována až jako 16., což pro ni znamenalo nejhorší výsledek v sezoně. „Vlétla jsem do poslední klopky, byla tam nějaká díra nebo boule a totálně mě to nakoplo, bylo to rychlý, nestihla jsem nic zachránit, křupla mi helma," popisovala nepříjemný okamžik. „Evka neriskovala a nedělala nic proti pravidlům. Proto její diskvalifikaci nechápu. Z tratě vypadly všechny tři závodnice ve stejném místě a Eva dojela do cíle jako druhá. Nepřišlo mi to jako úplně rozumné rozhodnutí," neskrýval rozhořčení kouč Marek Jelínek.

Chuť si Adamczyková spravila stříbrem v italské Cortině d'Ampezzo. Nad síly olympijské vítězky ze Soči byla jen Charlotte Bankesová z Velké Británie. V rakouském Montafonu se jí naopak tolik nedařilo (5. a 7. místo).

Poslední vystoupení ji čekala v Kanadě, ve středisku Mont Sainte Anne. Finále jí dvakrát těsně uniklo, pokaždé skončila pátá. „Cítila jsem se skvěle, ale bohužel to ani jednou na pódium nedopadlo. Přesto jsem se sezonou spokojena," konstatovala po závěrečném závodě.

Celkové umístění je vzhledem k tomu, že vynechala úvodní dva podniky Světového poháru kvůli účasti v taneční soutěži StarDance, velmi dobré.

Text: Pavel Král, foto: CPA

Eva Adamczyková je s výkony v sezoně spokojena.

VÁLEČNÝ VETERÁN HIRKA POSOUVÁ SVÉ HRANICE. MOTIVOVALI HO I SLAVNÍ DUKLÁCI

Zdobí ho nezlomné úsilí a odhodlání. Sedmatřicetiletý válečný veterán Lukáš Hirka se po střepinovém poranění mozku, které utrpěl 7. září 2012 na misi v Afghánistánu, dokáže prát s nelehkými výzvami jako lev. Nádavkem hází oštěpem. A velmi dobře. V kategorii svého zdravotního postižení je dokonce držitelem českého rekordu. „Není to jen o mně, ale o celém týmu. Lidech, kteří se mnou jsou a jdou po stejné cestě,“ podotýká s upřímností paraatlet podporovaný ve svých snahách Armádním sportovním centrem Dukla.

Bývalý profesionální voják má srdce opravdového bojovníka. Po zásahu tlakové vlny při raketovém výbuchu balancoval delší čas mezi životem a smrtí. Ale nedal se. „Kde je vůle, tam je cesta,“ vyřkne oblíbené

motto. Po řadě náročných operací, léčebných procedur a rehabilitací začal v roce 2021 znovu aktivně sportovat.

Kvůli těžkému zranění hlavy, velké spasticitě (svalové napětí) a špatnému zraku se ukázala být nejideálnějším odvětvím atletika. Do vrhačských disciplín se pustil s obrovskou vervou a zanícením, jak je ostatně jeho zvykem. Pod vedením trenérky Anety Inochovské v Para Athletics Teamu SSK Vítkovice zaznamenal během pár měsíců výrazný pokrok a přišly i hodnotné výkony. Hirka je už trojnásobným domácím šampionem v oštěpu, vicemistrem v kouli. „Od zranění jsem hodně věcí zapomněl. Ale dělám pokroky. Co mi nešlo, už nyní zvládám. Postavil jsem se na nohy, dovedu komunikovat v angličtině. Překonávám

různé překážky a sportování mi v tom velmi pomáhá.“

To potvrzuje i otec Jiří, Lukášův asistent na plný úvazek. „Sport je jakýmsi vyústěním dlouhé rehabilitační cesty. Cvičili jsme s ním s manželkou už v době, kdy byl v kómatu. Poté i čtyři roky v Klimkovicích, v rehabilitačním ústavu. Znovu se učil jíst přiborem, posadit se a jmenovat bych mohl další činnosti. To, že býval trénovaný voják, mu při návratu k běžným úkonům velmi pomáhalo. Pracovat musí i v hlavě. Je epileptik, limitují jej různá zdravotní omezení. Jedná se o pohyb jako takový, orientaci v prostoru. Vnímání vřuchů, vjemů, světla. Je toho hodně.“

V oštěpu je ve své kategorii zdravotního postižení Lukáš Hirka českým rekordmanem.

Sport pro vás představuje prostředek k dalšímu rozvoji, posouvání hranic. Máte sen, kam byste to chtěl v atletice dotáhnout?

Lukáš Hirka (LH): Měl jsem splněný limit pro mistrovství světa, ale bohužel jsem se ho kvůli zranění nemohl zúčastnit. Velmi mě samozřejmě láká také paralympiáda.

Jiří Hirka (JH): Lukáš se neustále posouvá. Není to nereálné. Ale my už vlastně na olympiádě, díky prodělanému progresu za posledních 12 let, jsme. Těší nás, že Lukášův příběh pomáhá i jiným lidem, kteří jsou po těžkých úrazech. Oslovují nás, žádají o rady. Nikdy to nevzdal. Neustále cvičil a třikrát po sobě se stal mistrem republiky v hodu oštěpem. Teď jsme bohužel museli v přípravě na sezonu zvolnit, aby nedošlo k přetížení organismu a zhoršení zdravotního stavu.

Je složité odhadnout reakci těla na tréninkovou zátěž?

JH: Lukáš je velký dřič. Situaci musíme vyhodnocovat průběžně a obezřetně, aby si neublížil. Snažíme se vždy najít ideální řešení. Teď je potřeba více rehabilitovat.

Jak nabitá je konkurence v Lukášově kategorii?

JH: Velmi. Ve třídě F34 figurují vynikající Kolumbijci, mistr světa z Íránu, dále Marokánci či Izraelci. Lukáš s nimi na ploše stadionu dokáže i komunikovat, což je skvělé. Tím se také posouvá.

V roce 2022 jste vytvořil český rekord výkonem 21,05 metru. Vybaví se často tenhle slastný okamžik?

LH: Hodil jsem ho v Paříži a slastný byl hlavně z důvodu, že šlo o splněný limit pro mistrovství světa.

Oštěp vám sedí víc než koule či disk, čím to?

LH: Jsem na oštěp lépe konstitučně stavěný. A trénovat pod paní Inochovskou, bývalou oštěpačkou, je radost. Snaží se mi toho hodně předat, ale má i velké srdce, dokáže naslouchat. Toho si moc cením. Každý sportovec má

svoje limity a ona s nimi musí pracovat. A dělá to velmi dobře, vždyť vítkovický klub patří mezi nejlepší v republice.

JH: Máme tam výborné zázemí. Klub nám časově i některé výdaje uhradí, ale vesměs jsme závislí na podpoře partnerů. Tedy pokud chceme jezdit i po světových soutěžích. Proto se mi líbí, že Dukla přistoupila na skutečnost, že se Lukáš může připravovat ve Vítkovicích. Finančně i materiálně nás podporuje. Můžeme využívat její sportovní a ubytovací zařízení.

Na kolik vyjde sezona u špičkového paraatleta?

JH: Náš rozpočet se pohybuje od 500 000 do 700 000 tisíc korun za rok. Bez partnerů se prostě neobejdete. Dukla patří k těm významnějším.

S některými slavnými dukláky se znáte osobně. Před časem vám Barbora Špotáková darovala boty a popřála, aby se v nich dobře chodilo. To jste už dokázal. Co jí nyní zavolat o nějakou radu ohledně oštěpu?

LH: Známe se, ale v kontaktu nejsme. Ale dobrou radou bych určitě nepohrdl, přestože paraoštěp a ten normální jsou vzhledem k pojetí a provedení trochu odlišné. Hlavně co se týká dynamiky a techniky. Na okamžik, kdy mi slavní dukláci (Barbora Špotáková, David Svoboda, Jiří Ježek – pozn.) věnovali boty a dres, nikdy nezapomenu. Velmi mě to tehdy namotivovalo a psychicky pomohlo. Na nohy jsem se postavil.

JH: Určitě by bylo fajn spolupráci prohlubovat. Setkali jsme se třeba s Honzou Železným. Lukimu ohledně zranění říkal, že on byl mimo osmnáct měsíců a pak vyhrál olympiádu. Podobné věty jsou pro nás do další práce ohromně povzbuzující. Ani já, ani syn jsme atletiku nikdy nedělali. Tihli jsme k jiným sportům, proto máme pořád hodně co zlepšovat.

Jaké jsou vzhledem k omezení v přípravě prognózy k letní sezoně?

LH: Člověk musí být hlavně zdravý. Jedině pak se mohou dostat do formy, v jaké bych si přál být. Když nebude fungovat tělo, nepůjde to.

Sportuju hlavně proto, že mi to dělá radost. Aby mi to dělalo radost, musím být fit. Teď se věnuju rehabilitaci. Mám domluvené i konzultace na lékařských pracovištích. Uvidíme.

JH: Letošními paraatletickými vrcholy jsou mistrovství světa v Kóbe a paralympiáda v Paříži. Lukáš by nejprve musel splnit limit, tedy hodit v oficiálním závodě 21 metrů. Už jsou jen dvě možnosti – v Itálii a Maroku. Popravdě si nejsem úplně jistý, zda po zimním tréninkovém výpadku jsme schopni do náročného programu tak rychle naskočit. I vzhledem k tomu se upínáme spíše na příští čtyřletý cyklus, jehož vrcholem bude paralympiáda v Los Angeles.

Text: Pavel Král,

foto: archiv Lukáše Hirky a ASC Dukla

ZEMŘEL SLAVNÝ VESLAŘ

Pavel Svojanovský

V nedožitých 81 letech zemřel v neděli 31. března bývalý slavný veslař Dukly Pavel Svojanovský. S mladším bratrem Oldřichem získal na dvojce s kormidelníkem stříbro (Mnichov 1972) a bronz (Montreal 1976) na olympijských hrách či titul mistra Evropy (Klagenfurt 1969). Se svým sourozencem byl dlouhodobě jednou z hlavních postav Českého klubu olympioniků.

Bratři Svojanovští pocházeli z Otrokovic. Kromě Dukly závodili i za VK Blesk. Oba měli pořádnou figuru. O tři roky starší Pavel měl při výšce 198 centimetrů závodní váhu 95 kilogramů. I proto se jim říkalo „sloni“. Legenda českého veslování nalezla smrt na Velikonoční neděli při vyhlásování vítězů Běhu Jarmily Kratochvílové v Golčově Jeníkově. Na vině byl chybný krok při sestupování z pódia. Pavel Svojanovský šlápl do prázdna a po pádu na hlavu mu už lékaři v havlíčkovobrodské nemocnici nedokázali pomoci.

Čest jeho památce.

Text: Ian, foto: CPA

Setkání na Dukle. Zleva major Jan Kinkor, vedoucí starší trenér ASO Dukla různých, Lukáš Hirka, Jiří Hirka a Radek Jančík, zástupce ředitele ASC Dukla.

HMS V ATLETICE V GLASGOW: STRÁSKÝ POPRVÉ V KARIÉŘE PŘEKONAL HRANICI 6 000 BODŮ, V SEDMIBOJI BYL ŠESTÝ

Nečekaný výsledek zaznamenal na halovém atletickém mistrovství světa Vilém Stráský. Svěřelec Romana Šebrleho v Glasgow překvapil, když v sedmiboji obsadil se ziskem 6080 bodů 6. místo. Rodákovi z Rozdrojovic se v Emirates Areně dařilo. Téměř ve všech disciplínách zazavodil na úrovni osobních rekordů a poprvé zdolal šestitisícovou hranici. Druhý člen ASC Dukla Praha Ondřej Kopecký nebyl úplně fit a skončil devátý.

Během dvou dnů dosáhl Stráský těchto výkonů – 60 m: 6,95, dálka: 725, koule: 14,67, výška: 198, 60 m př.: 7,95, tyč: 490, 1 000 m: 2:39,56. Do závěrečného kilometru nastupoval jako osmý závodník průběžného pořadí a na trati se úplně vydal. Odměnou mu bylo výrazné pokoření výtouženého milníku. Díky výkonu 6080 bodů si vylepšil dosavadní osobní rekord téměř o sto bodů a zařadil se na šestou příčku českých historických tabulek.

„Jsem maximálně spokojený, vždyť jsem původně ani nebyl v nominaci. Vzhledem k tomu, že jsme formu směřovali na termín o měsíc dřív, tak se jedná o veliký úspěch,“ vyprávěl čtyřadvacetiletý Stráský po skončení soutěže

v rozhovoru pro web Českého atletického svazu. Závodníkovi, který loni vybojoval desetibojařské zlato na univerziádě v Číně, zřejmě sedí atmosféra velkých závodů. „Nutí mě to poměřovat se se špičkovými soupeři,“ přiznal.

Ondřej Kopecký je z dvojice Šebrleho svěřenců zkušenější a měl větší ambice než jeho parťák. Jenže ho potkala smůla. Při dálce si odrazil patu, která ho pak limitovala po celý sedmiboj, a tak se snažil závod hlavně dokončit. Zdravotní handicap se nejvíc projevil při výšce, kde stěží zdolal svou základní výšku 186 centimetrů. Nakonec ale zabojoval, pral se až do konce a nasbíral 5737 bodů, což stačilo na devátou pozici. Zlatou medaili získal v nejlepším letošním světovém výkonu 6418 bodů Švýcar Simon Ehammer.

SMOLNÁ ŠTAFETA

Velké ambice se vkládaly do štafety na 4×400 metrů. Její nejzkušenější člen Pavel Maslák, trojnásobný světový halový šampion v běhu na čtyřstovce, před odletem netajil, že by v Glasgow mohl přijít velmi pěkný výsledek.

Možná i medailový. „Všichni máme kvalitní formu. Jsme dost vyrovnaní, je nás pět na čtyři místa. Teoreticky můžeme po rozběhu i někoho vyměnit. Čerstvá síla se vždycky hodí,“ povídal s optimismem. Jenže ouha...

Do rozběhu byli nominováni jeho parťáci z Dukly Vít Müller a Patrik Šorm společně s Michalem Desenským a finišmanem Matějem Krskem. Vše vypadalo velmi nadějně, Češi se drželi na postupové pozici. Jenže Krsek těsně po předávce přišel po kontaktu s Nizozemcem Ramseyem Angelou o kolík a české kvarteto závod nedokončilo. Nejvíce smutný musel být právě třiatřicetiletý Maslák, s jehož nasazením se pravděpodobně počítalo až ve finále. „Holandaň mi vrazil přímo do ruky a kolík mi tím vyrazil. Držel jsem ho pevně, ale trefil mě přímo loktem,“ popsal Krsek kritický moment. Následný protest české výpravy jury zamítla. Z dukláků se v Glasgow představili ještě půlkař Filip Šnejdr a Štěpán Schubert na 60 metrů překážek. Ani jeden z rozběhu nepostoupil.

Text: Milan Novotný, Pavel Král, foto: CPA

Vilém Stráský při vrhu koulí

POVEDENÝ KEMP V USA. PARAŠUTISTÉ MĚLI ŠTĚSTÍ NA POČASÍ, NATRÉNOVALI NADSTANDARDNĚ

Sázka uskutečnit výcvikový tábor na individuální akrobacii v USA vyšla parašutistům Dukly Prostějov náramně. Na letišti v Lake Wales absolvoval každý člen týmu během devíti dní 45 seskoků. „Jde zhruba o 80 procent seskoků celé loňské sezony,“ přiblížil význam vysokého čísla nadmíru spokojený trenér Libor Jiroušek. Kemp ve Spojených státech si armádní oddíl mohl dovolit díky navýšenému rozpočtu. Svým způsobem šlo o risk, v případě nepříznivých podmínek se také mohlo jednat o poměrně drahý výlet. Vše ale klaplo znamenitě. „Měli jsme neskutečné štěstí na počasí i majitele

dropzóny, který nám ve všem vycházel maximálně vstříc. Na většině kluků byl vidět velký posun dopředu. Určitě bychom to chtěli zopakovat i v příštím roce,“ plánuje Jiroušek.

Dukla by z povedeného soustředění měla těžit na civilním mistrovství světa v Prostějově, které se uskuteční na přelomu srpna a září právě v Prostějově. „Natrénováni jsme nadstandardně. Potřebujeme v této disciplíně držet krok s těmi nejlepšími,“ podotýká pětadvacetiletý kouč.

Jeho svěřenci si v USA užívali nejen pohádkově modré oblohy, ale i divočejší přírody. „Všude byly výstražné cedule upozorňující na

hady a krokodýly, i přímo na přistávací ploše. Za všechny komentáře stojí fakt, že teritorium místního populárního aligátora Stevea se nacházelo jen pár metrů od hotelu,“ přidává Jiroušek nevšední zážitek.

V dubnu absolvovali parašutisté Dukly nácvik skupinové akrobacie ve španělské Empuriabravě.

Text: Pavel Král, foto: CPA

Podmínky parašutistům Dukly v Lake Wales přály.

POTLESK PRO DUKLÁKY

Snowboardcrossař Radek Houser si v kanadském středisku Mont Sainte Anne dojel v závodě Světového poháru pro skvělé 3. místo! Po patnácti letech tak znovu český reprezentant vystoupil na stupně vítězů v elitním seriálu. Tím posledním byl v roce 2009 Michal Novotný.

Dráhař Martin Čechman se v Hongkongu postaral o nejhodnotnější výsledek české výpravy v rámci Nations Cupu (dříve Světový pohár). V keirinu se radoval ze 4. místa, což je v obrovské konkurenci skvělý úspěch. Pětadvacetiletý Čechman zajel v Číně životní závod a potvrdil, že by mohl být v populární olympijské disciplíně zdatným nástupcem Tomáše Bábka, který v loňské sezoně ukončil úspěšnou kariéru.

Oštěpař Jakub Vadlejš dal o sobě náležitě vědět hned v úvodu olympijské sezony. Na mítinku v jihoafrickém Potchefstroomu, kde momentálně trénuje se skupinou Jana Železného na tradičním předsezonním kempu, se zaskvěl dalekým hodem. Bronzový medailista z loňského mistrovství světa v Budapešti a vítěz Diamantové ligy trefil přesně metu 87,00 metrů.

Skokan na lyžích Roman Koudelka pronikl podruhé v sezoně do TOP 10! V norském Trondheimu si v závodě Světového poháru na středním můstku skočil pro výborné 9. místo a zopakoval tak svůj nejlepší výsledek, jehož dosáhl v únoru v německém Willingenu. Po prvním kole byl čtyřiatřicetiletý člen liberecké Dukly dokonce pátý, ve druhém si i kvůli náročným podmínkám o čtyři příčky pohoršil.

Běžec na lyžích Michal Novák se ve finále Světového poháru ve švédském Falunu blýskl skvělým výkonem v individuálním závodě na 10 kilometrů klasickou technikou. V silné konkurenci obsadil výborné 10. místo. Jeho oddílová kolegyně z Dukly Liberec skončila ve stejném závodě žen 16., v celkovém pořadí Světového poháru pak obsadila velmi pěknou 13. příčku.